

30. Szikszai Béni

Isten az ember kezében

Elhangzott: 1977-ben Kispest Rózsa-téri templomban.

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 30 Szikszai Béni – Isten az ember kezében

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

"Mikor pedig Galileában jártak, monda nékik Jézus: "Az Emberfia emberek kezébe adatik; és megölik őt!" Mt.17:22-23

János evangéliuma első fejezet első verseiben ezt olvassuk: ***"Kezdetben volt az Ige, és Isten volt az Ige, és az Ige testté lett"***. Az tehát, aki megjelent az idők végén miérettünk, **maga az Isten**. Leszállt a dicsőség trónjáról, emberi testet öltött magára és megjelent közöttünk. Testté lett!

Nehéz megérteni, fölfogni magát ezt a tényt, hogy Az, akit az egek egei be nem fogadhatnak, Az, akinek mennyben hódol angyaloknak serege, Az, aki egyetlen szempillantásával, szemvillanásával dönthet és teremthet száz világot, Az egyszer csak mindenhatóságánál fogva magára vette a mi korlátolt emberi testünket és ebbe zárta magát. Emberré lett. Földi élete idején újra és újra kiütközött az Ő Istensége, de különösképpen élete végén egészen hordozta a mi emberi testünknek minden nyomorúságát, és emberek kezébe adatott.

Aki engem látott, látta az Atyát - mondja Jézus a tanítványoknak. Én és az Atya egy vagyunk. Az a tehetetlen gyermek, akit karácsonykor ott láttak a **pásztorok** és a **bölcsek Mária** karjaiban, még az édesanyja kezében volt, azt még az anyai szeretet oltalmazta, még az anyai szeretet vette körül, az vigyázott rá, az rettegett érte. Amikor az öreg **Simeon** a bemutatáskor a templomban a karjaiba vette, akkor pedig a próféta karjai között volt. Amikor menekül Heródes elől, akkor meg Isten oltalma alatt van, mert ő mondta **Józsefnek**: Menjete el, mert Heródes halálra keresi ezt a gyermeket. De amikor a Getsemáne-kertben imádkozott, vért izzadva, tusakodva az ördöggel, aki Őt el akarta veszíteni, hogy ne legyen váltság, és így könyörgött, hogy: Ha lehetséges, múljék el tőlem ez a keserű pohár, és végül letette az Ő életét, és így szólt: Legyen meg a te akaratod, akkor, - **attól kezdve emberek kezébe adatott.**

Az Embernek fia emberek kezébe adatott. És most lássuk Őt az emberek kezében.

Azzal kezdődött, hogy **megfogták és megkötözték.**

Azok, akik megfogták és megkötözték, durva, kegyetlen emberek voltak, nem azt mondták neki, hogy most tedd össze szépen a két kezed egymásra és finoman megkötjük, hanem gorombán, talán meg is csavargatták a kezeit és úgy tették egymásra.

És most ott van Jézus megkötözve, **lökődösik, taszigálják** maguk előtt a főpapi tanács elé. Azok a kezek, amely kezek betegeket gyógyítottak, sebeket kötöztek, azok a kezek, amelyeket kiterjesztett a háborgó tenger fölé és a szél elült, és a habok megcsendesedtek, azok a kezek, most meg vannak kötve, össze vannak kötözve, nem tudja kinyújtani, nem tud felemelni senkit, ha elesne mellette. **Tehetetlenül, vergődve, megkötözötteen taszigálják**

maguk előtt. A poroszlók közül az egyik **arcul üti**. Gondoljuk csak el, milyen az, amikor valakit csak úgy pofon vágnak. Őt arcul ütik. Azt az orcát verik, amelyiken az Isten dicsősége tükröződött mindig vissza, amelyiken könnycseppek peregtek alá a Lázár koporsójánál, azt az orcát, amelyik szánalomra indult a sokaság fölött, amelyik éhezett napokon át, azt az orcát most durva kéz bántatlanul, megtorlás nélkül arcul üti.

Emlékezzetek csak vissza, az egyik király, aki önkényesen áldozik a templomban és a próféta tiltakozik ellene, hogy nem szabad neked áldozatot bemutatnod, annak a királynak megszáradnak a kezei. Itt pedig a királyok Királyát, uraknak Urát, Jézust, aki a Krisztus, arcul ütheti valaki úgy, hogy nem szárad meg a keze. Nem lesz semmi bántódása amiatt, hogy arcul ütötte. Az emberek kezébe adatott. Aztán az egész éjszakai tortúra után, miután ide-oda viszik, Pilátus elé lökdösik. Talán nincs is minden megírva, hogy mi minden történt vele, hányan lökték oldalba, vagy ütötték meg a dárdanyéllal - hiszen a tanítvány, aki megfigyelte, nem látott mindent. Jézus nyilván nem panaszkolta el nekik a feltámadás után, hogy nemcsak annyi történt, amit ti láttatok, hanem annál több is. A hosszú, éjszakai tortúra után **odalökdösik** Pilátus elé. Pilátus meg akarja Őt menteni, és mentési szándékából, azt gondolván, hogy ezzel eleget tesz a zsidók bosszújának vagy haragjának, **megostoroztatja**. Lehúzzák róla a felső ruháját és elkezdik korbácsolni.

Kedves testvérek! A római korbács olyan volt, hogy a korbácsszík ágai végébe éles szögeket fontak, és azzal verték azt, akit korbácsolnak. Nem csak úgy, ahogy a kutyakorbáccsal odacsípnek egy kicsit, hanem úgy, hogy minden korbáccsapás után kiserkenjen a vér. Minden korbácsütés után meginduljon a vérpatak. A durva római katonák, miután hallják, hogy ez az ember a "zsidók királya" vádjával áll Pilátus előtt, leültetik, ráadnak egy biborpalástot, **töviskoronát** nyomnak a fejébe. Gonoszán tud szúrni a tövis. Szörnyű az, amikor a tövis szúr. Ha csak egy szúr, akkor is, hát még ha sok. Letérdelnek előtte, **gúnyolják, csúfolják**, nádszálat adnak a kezébe jogarként. Nem tudja eldobni, mert meg van kötve. Beletűzik valószínű a kötésbe a nádszálat, és neki ott kell fognia: "Kormányozd Zsidóországot!" "Na, ha akkora nagy király vagy, akkor uralkodjál!" Csúfolják. **Beletaposnak** az önérzetébe, az emberi érzelmeibe, beletaposnak az isteni érzelmeibe. Majd kiveszik a nádszálat a kezéből, verik vele és összetörik a fején.

Pilátus azt gondolja, hogy erre a szörnyű látványra vádlói megenyhülnek és nem követelőznek tovább, de azok elkezdnek üvöltözni: "A törvény szerint meg kell halni neki!"

Pilátus megrémül. Ezt ő is sokallja, mert látja, hogy ártatlan. Próbálja megmenteni, de akkor sarokba szorítják: "Ha szabadon engeded, nem vagy a császár barátja." És bevádolni Pilátust a császárnál, azzal, hogy nem a császár barátja, egyenlő volt a kegyvesztéssel, sőt esetleg a fejvesztéssel is. Pilátus felesége álmában látomást látott, és megintti őt, hogy ne avatkozzon bele amaz igaz embernek a dolgába. Pilátus megrendül, de kénytelen törvénykezni. Összeütközésbe kerülve saját lelkiismeretével, saját elképzelésével, végül kezükbe adta Őt, hogy megfeszítsék. **Vigyétek!**

A zsidók nem ölheték meg, mert a rómaiaknak volt csak joguk Zsidóországban **halálos ítéletet** hozni.

Zsidó törvény szerint a zsidók maguk nem hozhattak halálos ítéletet. És akkor kimondja Pilátus: Vigyétek! Szörnyű dolog végigkísérni őt a Kálvárián. Én láttam néhány kálváriadombot keresztekkel. Meg kell mondanom, hogy annak ellenére, hogy tőlünk, reformátusoktól valahogyan idegen ez a dolog, mégis minden Kálvária előtt azzal a

megrendüléssel állok meg, hogy az én Uramnak végig kellett járnia a Kálváriát. Emberek kezébe adatott, és végig kellett mennie az úton. Rádobták a keresztet a vállára, mert az elítéltnak kellett vinnie a maga keresztfáját. Egyszer csak összeroskadt alatta, nem bírta tovább, mert az emberek kezébe adatott. Nem bírta tovább, nem az isteni erő hordozta már Őt! Emberként járta végig ezt az utat. Érző, szenvedő, elgyötört emberi testet hordozott magával, és ez az elgyötört, elkínzott emberi test vitte a keresztet.

Leroskadt, nem bírta tovább. Megfogtak egy Cirénei Simon nevű embert, aki éppen a mezőről jött hazafelé. Ez lehet, hogy valamilyen oknál fogva nem akart résztvenni az egész ceremóniában, az egész néplázadásban, és vesztire, pont szembe találkozott a Golgotára vonuló tömeggel. Lehet, hogy épp azért rángatták bele: "Na ugye, nem akartál ott lenni a kőpadolat előtt, hogy kiabáld: feszítsd meg őt! - hát vigyed te a keresztjét." Ráteszik a Cirénei Simon vállára a keresztet és viszik, valószínűleg ketten. Lehet, hogy Cirénei Simon csak az egyik végét fogta a keresztnek, a többi pedig Jézus vállán volt.

Aztán kezdődik a kivégzés. Levetköztetik!

Kedves testvérek! A korpuszon nem volt, a korpuszra csak a kegyelet tett takarót. Jézus testén nem volt takaró a Golgotán. Meztelenül feszítették meg. Azt olvassuk, hogy a vitézek sorsot vetettek a felső öltözetre, a többit pedig szétoztották maguk között.

Meztelenül feszítették meg!

Az Isten, amikor legközelebb jött az emberhez, akkor köd borította be a Salamon templomát, és ott, a ködben lakozott az Isten. Legfeljebb köd vagy tűzoszlop képiében láthatta a nép. És most ott van meztelenül, emberi testben, ország-világ csúfjára és szégyenére, gyalázatára. Az a rút test! Homlokán csorog vagy már megalvadt a vér, lehet, hogy ellepték a legyek. A hátán csorog a vér, rászáradt, kék foltok, ütések a testén. Odalökdösik a kereszthez, amely előre el volt készítve. A kereszt lábát odatették a gödörnek a széléhez, aztán odalökdösték, odaszígták, letépték a köteleket a kezeiről, megfogták, **szétfeszítették a két kezét és átszőgezték**, odaszögezték a kereszthez. A **két lábát**, egymásra tették, azt is **átverték** egy szeggel. Megfogták a keresztet, köteleket kötöttek a felső végére a másik végét pedig két katona irányította bele a gödörbe. Felállították, és **szakadt az ín, és szakadt a hús!** Mert a nyílt sebeknél fogva függött a fán!

Igen! A nyílt sebeknél fogva függött a fán! Emberek kezébe adaték! És az ember iszonyatos, kegyetlen szörnyeteg akkor, amikor megvadul. Itt az emberi gyűlöletnek, az emberi bűnnek a pokol mélységéig való nagysága feltornynosult, hogy Őneki minél nagyobb szenvedést okozzanak. Ott áll ég és föld között elhagyatva, még a mellette megfeszített egyik gonosztevő is csúfolja és szitkozódik.

Alatta kiabálnak a vádlók: **"Ha Isten Fia vagy, most mutasd meg, szállj le a keresztről."** Hadd lássuk, hogy mit tudsz? Nagyon tudad mondani, hogy te egy vagy az Atyával, hát most lássuk, ki vagy? És tudjátok, mi a legmegrendítőbb ebben az egész dologban? Az, hogy Ő ott a kereszten is azt mondhatta volna, hogy küldj Atyám, 12 légió angyalt és verd szét őket, hogy egy se maradjon. Az, hogy Ő leszállhatott volna, és rettenetes ítélettel sújthatta, eltörölhette volna az egészséget!

Mért nem tette? Azért nem tette, mert van valaki, akire ránézett, és azt mondta: ez az ember akkor elveszik. Ha én ezt végig nem szenvedem, akkor az a valaki el fog kárhozni!

Hasonló dolgot élhetett át az a valaki, aki elmondta, hogy valami mentési akcióban vett részt, de olyanformán, hogy az ő vállára álltak és azon még följebb kapaszkodtak. Egyszerre csak azt érezte, hogy reszketnek a térdai, és... és már megszakad a szíve, nem bírja tovább tartani őket, de azt is tudta, hogy ha most leeroskad, elvész az a valaki is, akit ki akarnak emelni.

Jézus tudta, hogy **ha most kilép az emberek kezéből, akkor te elveszel.** Akkor te elkárhozol, akkor te a kárhozatban maradsz. Neki le kellett szállnia az emberi szenvedés legmélyére, a kárhozatnak, a pokolnak a fenekére, hogy aki a legmélyebben van, azt is kihozhassa onnét. Ha a pokolban lehetne lépcsőfokokat számolni, fokozatokat felsorolni, akkor Ő a legmélyebbre szállott alá. Hogy ne maradjon ki senki! És nincs senki, aki olyan mélyre esett, hogy Jézus még mélyebbre ne ment volna érte. Nincs senki, aki Jézusnál többet szenvedett volna. Nincs senki, aki a kárhozat kínját Ónála jobban megkóstolta volna. És Ő ott maradt akkor!

Emlékezzetek a Példabeszédek könyvének csodálatosan szép részére, hogy amikor Ő, az Isten, a világot teremtette, akkor a bölcsesség az Ő lábainál játszadozott. És milyen drága kép az, amikor a I. Mózesben azt olvassuk, hogy az Atya azt mondja: "Teremtsünk embert!"

És nézzétek, most Ő, aki ott volt az Atya kebelében, Ő, akivel az Atya minden titkát megbeszélte, **"én és az Atya egy vagyunk"**, nem lehet minket elszakasztani egymástól, egyszer csak szörnyű sikollyal fölsikolt. A teremtettségben megrendül az ég és a föld, és kettéreped a kárpit, elsötétül a nap, és megrendül az egész világ, amikor elkiáltja magát: **"Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?"**

Hát miért hagyta el? Azért, **mert téged akart!** Értitek és érzitek, hogy milyen szörnyű dolog ez? Leszakadt Isten szívéről! Elszakadt az égtől! Elszakadt az angyalok hódolatától, elhagyatott emberként szenvedett. Akire rászakadt az egész világ terhe, és amikor Isten látta rajta azt a temérdek bűnt, elfordította tőle az orcáját.

Kedves testvérem! Ne feledd el, ha csak te egyedül élnél ezen a világon, ezt neki akkor is végig kellett volna szenvednie, mert csak úgy válthatott volna meg téged. Nehogy valaki azzal vigasztalja magát, hogy: hát mindannyiunkért! **Éretted, miattad és helyetted** kellett szenvednie.

És amikor ez a kétségbeesett sikoltás belehatol ebbe a világba: **Elvégeztetett!** - akkor lehajtván fejét, kilehelé lelkét.

Elvégeztetett, mert lehetetlen, hogy az Isten hazudjék. Elvégeztetett!

Tudod, mi végeztetett el? Az, hogy akik holtak voltak az ő bűneik miatt, most éljenek! Az, hogy akik leszakadtak az Isten szívéből, azok most visszatérhessenek.

Amikor az Izráel táborát a nép bűne miatt a pusztában ellepték a kígyók, s akit megmártak az meghalt, akkor Isten azt mondta Mózesnek: Csinálj egy érc kígyót, emeld fel a tábor közepén a póznára, és "akit a kígyó megmárt, és feltekint rá, életben marad". Most ott áll felemelve a világ fölé a kereszt.

Kedves testvérek! Nem lényegtelen dolog az, hogy az ember újra és újra a templomtornyokon keresztet lát. Én, amikor falun a határban járok-kelek és látok egy keresztet, mindig megrendülök, hogy **felemeltetett a kereszt!** Az egész világ fölé felemeltetett! Az Istennek Fia fölemeltetik, mint az érc kígyó a pusztában, - így mondta Ő - és mindeneket magamhoz vonzok! Ott áll az egész világ fölött a kereszt.

És most itt áll előtted. Most lélekben én emelem fel ezt a keresztet néked. Ha volna itt egy fából faragott kereszt, akkor megmutatnám, hogy ez az a kereszt, amelyikre a te Urad és Megváltód helyetted fölfeszítettetted. "És aki az érc kígyóra feltekintett, az megmenekült." Az a csodálatos dolog, hogy neked is szabad föltekintened. Ha még nem tetted volna, akkor tekints föl. Tekints föl rá úgy, hogy Uram, az ott az én helyem, helyettem vagy Te ott, cseréljünk helyet!

Megtartatol, mert az Isten az üdvösséget nagyon egyszerűvé tette. Így olvassuk az Ószövetségben valahol, hogy "ezen az úton a bolond se téved el"! Együgyű, egészen primitív ember is, egy gyermek is megérti. Olyan egyszerűvé tette Isten, hogy egy gyermeknek is meg lehet magyarázni. Egy gyermek fölfoghatja.

Nézz föl most a keresztre, ahol helyetted a te Urad és Megváltód emberek kezébe adatva megfeszítettetted, és te is megtartatol!

Az én nagyobbik leányom, amikor még serdülőleány volt, hallgatott egy evangélizációt, és utána azzal jött haza:

- Édesapám! **Én átadtam a szívemet az Úr Jézusnak!**
- Hogy történt ez, kislányom?
- Hát teszik tudni, azt mondta a Matild néni (Miss Friesen evangélizált akkor), hogy aki át akarja adni a szívét az Úr Jézusnak, innen, ebből a nagyteremből menjen át a kisszobába. Én átmentem a kisszobába.

Az én lányom már olyan idős, hogy a kislánya is majdnem annyi éves, mint amikor ő megtért. És sok minden mellékutat járt meg közben. Nemrégiben egyszer megkérdeztem efelől és azt mondta, "**Emlékszem rá és tudom. Igen, akkor én megtértem**". Ilyen egyszerű.

A keresztlányom, kevéssel az érettségi előtt meglátogatott bennünket. Tudtam, hogy járogat bibliaórára. Édesanyja hívő volt.

- Márta! Te mikor térsz meg már?
- Mindjárt!
- Hát akkor térj meg, és **mondd meg az Úr Jézusnak**, hogy Őt akarod követni, és mondd meg édesanyádnak, hogy te hívő vagy. Márta megmondta az Úrnak, hazament, és elmondta az édesanyjának: Édesanyám, én hívő vagyok! Azóta az!

Néhány hónap múlva eljött a bátyja.

- Te Zoli! A húgod már megtért. Te mikor térsz meg?
- Hát... most!

Nem történt semmi különös. Se angyalének nem zengett, se az ég nem zengett, se a nap nem sötétült el, se különösebb fény nem árasztott el bennünket, csak Zoli megmondta az Úrnak, "mostantól fogva a tiéd vagyok".

Csak felnézett a keresztre! Azóta szabad. Szabad, boldog gyermeke az Úrnak.

Te, testvérem, mióta spekulálsz már? Mióta tipegsz-topogsz egyhelyben? Hát..., igen..., igen jó lenne, de...! Ne várakozz! Most! Hát nem rendít meg téged ez a szeretet? Nem döbbsz meg az, hogy "akinek a mennyben hódol angyaloknak serege, Annak keze érettem volt szeggel általverve?" Nem döbbsz meg téged az a lemezítelenített Isten ég és föld között függve, véres sebeknél fogva felakasztva. Hát nem rendít meg téged, hogy a mindenek Ura, királyok Királya, hideg halottként függ a kereszten!? Jön a római katona, hogy meggyőződjön róla, él-e még, és belevágja a dárdát az oldalába, átszúrja a szívét, és vér és víz jön ki belőle..., tudod, miért? **Mert megszakadt a szíve érted a kereszten.** És te tovább tudsz menni régi életednek a terhével?! Tovább tudsz menni cinikus közönnyel, nemtörődömséggel?

Nem hiszem!

Most, ha az Ő szavát hallod, ne keményítsd meg a te szívedet, hanem borulj oda elé lélekben, és **add át magadat neki!** Csendesedj el, testvérem! És néhány pillanatnyi csendességedet használd fel arra, hogy itt és most mondd meg neki:

Uram, mostantól veled járok!